

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

(ΑΦΙΕΡΩΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟ ΔΟΥΜΑ, υιόν)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — 'Ο Φρέντ ντέ Περινό εξιστορεί στο μυθιστόρημα αυτό τη ζωή του, αρχίζοντας από τὰ παιδικὰ του χρόνια, διηγούμενος πῶς ἔμεινε πολὺ μικρὸς ἀφανὸς ἀπὸ γονεῖς, πῶς μεγάλωσε κοντὰ στὴ θεία του καὶ τὴ γιαγιά του, στὴν ἐξοχικὴ τους βίλλα, μιλάει γιὰ τὴ λατρεία μὲ τὴν ὁποία οἱ δύο αὐτὲς γυναῖκες τὸν περιέβαλαν, γιὰ τὰ μαθητικά του χρόνια στὰ κολέγια, γιὰ τὴ φιλία του μὲ τὸν νερὸ 'Γραβὸ καθηγητὴ τοῦ 'Ο'κνέτ, καὶ λέει πὸς μετὰ τὸ θάνατο τῆς γιαγιάς του καὶ τῆς θείας του, ἔμεινε μόνος στὸν κόσμο καὶ πήγε στὸ Παρίσι, ὅπου εἶχε ἀκόμα τὸν ἐξαδέλφου τοῦ 'Εκτορα ντέ Μαλεζέρ καὶ τὴ γυναῖκα του Μαρία-Τερέζα. Ἡ Μαρία-Τερέζα, μόλις τὸν ἐνανθάλπει, ἀρχίζει νὰ τὸν φέρται μ' ἕναν περίεργο καὶ προκλητικὸ τρόπο, πράγμα ποὺ κάνει τὸ νεὸ ν' ἀπορροχῆται καὶ νὰ ζητήσει ν' ἀποκηρυχθῆ ἀπ' αὐτή, γιατί νοιώθει κι' ὁ ἴδιος ὅτι ἡ ἐξασέληση τοῦ τὸν τραῖζει ἀκαταίτηκτα. Μὰ τὸν κάκου, γιατί ἡ ἀνάγκη μιᾶς στοργῆς, μιᾶς ἀγάπης ποὺ τοῦ λείπει, τὸν ριχνε, χωρὶς νὰ θέλῃ κι' ὁ ἴδιος, στὴν ἀγκαλιά της. Κι' ἀρχίζει ἀποτότε ἕνα πάθος, ποὺ βάσταξε τρία δολοκλήρα χρόνια, τρία χρόνια βασανιομένα γιὰ τὸ σπυρὸ Φρέντ, ὁ ὁποῖος κάθε ἄλλο παρὰ γιὰ τέτοιους ἐνώχους ἔρωτες ἦταν πιασμένος.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ἐχωρίζω, ἐν πρώτοις στὶς ἀναμνήσεις μου, μιὰ σκηνὴ μοναδική, ποὺ ἐπαναλαμβάνονταν σάν τὴν ἴδια εἰκόνα ἀπὸ ἀντικρουστούς καθρέφτες: Ἰὴ σκηνὴ τῶν πρώτων μας σφαλμάτων: Ἡ ψυχὴς, ἡ δικὴ μου καὶ τῆς Μαρίας-Τερέζας συναντινοῦσαν σ' αὐτό, ὅπως τὴν πρώτη φορά, τραγικῶς ἢ μιὰ πρὸς τὴν ἄλλη καὶ ἐχθρικές, ἀνεξήγητες στὴν ἐνωσί τους ἕναν ἀπραγματοποιήτο κοροσμό: Ἐκείνη, τὸν αἰσθῆσέν της κι' ἐγώ, τῆς τρυφερότητός μου... Ἡ σκηνὴ αὐτὴ ἐπαναλαμβάνονταν σὲ θέατρο πολὺ διαφορετικὰ κάθε φορά: Πότε σ' μιὰ κἀμαρη ξενοδοχείου κάποιας λουτροπόλεως, πότε σὲ κανένα ἀπὸ τὰ πολυτελῆ δωμάτια τοῦ μεγάρου Μαλεζέρ καὶ πότε στὴν κατοικία μου—πρὸ πάντων σ' αὐτή.

Τὸ σπίτι μου στέγαζε δὺα σκεδὸν τὰ ραντεβὸ μου τὸ χειμῶνα. Τὶς ψυχρὲς ἡμέρες τοῦ Δεκεμβρίου, ἔκλεινα ἐρμητικά τὰ παραπετάσματα τῶν παραθύρων, ἀναθα τὴς λάμπες καὶ περίμενα τὴ Μαρία-Τερέζα. Τὸ κουδούνι ἔξαφνα χτυποῦσε... Ἐπειδὴ ἔδιωχναν τὸν ὑπρέτη μου τὰ ἀπογεύματα, πήγαινα κι' ἄνοιγα μόνος μου. Ἦταν ἐκείνη... Στὴν ἀρχὴ βλέπομασε σάν ἀδιόφοροι κι' ἀλλάζαμε ἕνα σφίξιμο τοῦ χεριῶ... Μὰ ἀναπολῶ μὲ κάποια γλύκα τὶς στιγμὲς ποὺ ἐπακολουθοῦσαν μετὰ τὴν εἰσοδο τῆς ἐρωμένης μου: Αὐτὲς ἦσαν ἡ καλύτερες. Ὅταν ἐκείνη καθόταν στὴ γιαγιά τοῦ τζακιού, ἀπλώνοντας πρὸς τὴ φωτιὰ τὰ γαντυφορεμένα χέρια της, μοῦ φαινόταν ὅτι τὴν ἀναποῦσα. Ἐνωῖθα εὐγνωμοσύνη γι' αὐτή, γιατί εἶχε ἔρθει τόσο πιστὰ, λυτρώνοτάς με ἀπὸ τὰ φαντασματά τῆς μοναξιάς... Τὰ λόγια μας ἦσαν ἀπ' αὐτὰ πού ὅλος ὁ κόσμος θὰ μπορούσε νὰ τ' ἀκούσῃ. Μιλούσαμε γιὰ τὰ γεγονότα τῆς περασμένης ἡμέρας, γιὰ τὸν κ. ντέ Μαλεζέρ, γιὰ τὴν μητέρα μου, γιὰ τὴν γιαγιά μου καὶ γιὰ τὴν θεία μου, γιατί καὶ τὰ ὀνόματα τῶν δῶν ἁγίων αὐτῶν γυναικῶν, προφερόμενα ἀπὸ τὸ στόμα της, δὲν με σοκάρωναν σ' αὐτὴ τὴν ὥρα τῆς ἀδελφικῆς τρυφερότητος.

Σιγὰ-σιγὰ, δίκρινα στὰ μότια τῆς ἐξαδέλφης μου, ἐν ἄλλοκοτο γλῶσσας: Τὰ γκρίζα νευρίδια ποὺ ἀρνηθολοῦσαν μέσα στὶς μαύρες κόρες τῆς φαινότουσαν νὰ διαστέλλωνται. ΣΥγγνώμης τὸ βλέμμα τῆς σκορπιζόταν, χανόταν... Δὲν μοῦ ἀπαντοῦσε πειὰ, παρὰ μὲ μονοσύλλαβα, στὴν τύχη, χωρὶς νὰ μ' ἀκούῃ. Ἐξαφνα, σηκώνονταν, ἔβγαζε τὸ καπέλλο της, τὴ γουένια Ζακέττα της, τὰ γάντια της...

Ἐγώ παρακολουθούσα πάντοτε αὐτὰ τὰ πρελοῦδια μ' ἕνα σκίρτημα ἀγωνίας. Ἐρχόταν κατόπι πρὸς ἐμένα, ἀκουμπῶντας στὴ ράχη τῆς καρέκλας μου καὶ πλησιάζοντας σὸ μάγουλό μου τὰ χεῖλη τῆς ἀργά-ἀργά, μέχρι φιλιμάτων... Ἄλλοτε πάλι καθόταν στὰ γόνατά μου κι' ἔβριχνε τὰ χέρια της γύρω σὸ λαμπὸ μου... Ἐξ ἐστικτοῦ προσπαθοῦσα νὰ ξεφύγω, κυριευμένος ὀλόκλη-

ρος ἀπὸ αὐτὸ τὸ φόβο καὶ τὴ συστολή μου, ποὺ οὔτε ὁ χρόνος, οὔτε ἡ συνήθεια εἶχαν μπορέσει νὰ κατανηκίσουν... Εἶμαι τάχα ὁ μόνος ἄνθρωπος, ποὺ νοιώθει τόσο σκληρὰ, ποὺ ντρέπομαι τόσο μπροστὰ στὸν ἔρωτα; Ἡ ἦταν τάχα ἡ Μαρία-Τερέζα, ποὺ μοῦ προκαλοῦσε τὴν ἰτροπή μου αὐτὴ; Δὲν ἔξερα... Μὰ χρειαζόταν ἐν ἄλλοκοτο ἔαρρος σ' αὐτὴ τὴν γυναῖκα, γιὰ νὰ μὲ κατακτήσῃ κάθε φορά ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ μου.

Υπάρχει μέο' στὸν ἔρωτα—λένε οἱ ποιητὰι—μιὰ στιγμή, ποὺ τὰ ἔρχεται κανεὶς δὺα. Ἐ, λοιπόν, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, φαινόταν ἐκείνη τὴν στιγμή τόσο ἀταίριαστο ἦταν τὸ ζευγάρωμά μου: Μέο' στὰ βλέμματα ποὺ ἀλλάζαμε τότε διαβάσαμε, ἐγώ, τὴν ἐξέγερσι μιᾶς μεγάλης ψυχῆς γιὰ τὴν περιφρονησί μου, κι' ἐκείνη, χωρὶς ἄλλο, τὴσ ἀποστροφή καὶ φόβο, ὥστε τὸ μῆρθεμα τῶν δῶ αὐτῶν συναισθημάτων ἐμοιάζε σκεδὸν μὲ μίση.

Ἐκείνο ποὺ ἦταν προπάντων ἐριχτό, ἦταν τὸ κατόπιν. Τὴν ὥρα ποὺ ἡ τρέλλα τῶν νεύρων γαλίτευε, ποὺ ἡ ψυχὴ ἀνακτοῦσε τὴ διαυγεία της καὶ τὴν κυριαρχία της, ἡ ἰτροπή, ἡ τόπι ἀρχίζαν νὰ με κανε.

Κι' ἡ Μαρία-Τερέζα ὑπέφερε σκεδὸν ὅσο κι' ἐγώ. Ἦταν πειὰ σκεδὸν ἀδύνατον τὸ νὰ ἐξακολουθήσουμε νὰ παραμεινοῦμε ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο. Ἐκείνη μ' ἄφηνε, χωρὶς νὰ γυρίσῃ νὰ μὲ κοιτῶσῃ καὶ πήγαινε... Τὴσ ἦταν ἡ ἐχθρότης μου ἀνατίον της, ὥστε, μολοντὶ δὲν τὴν ἔβλεπα πειὰ, ὁ ἦχος τῶν βηματίων της ἐπάνω σὸ χαλί, ἕνας ἐλαφρὸς βήχας ποὺ τὴν ἔπιανε κάθε τόσο, μ' ἔκαναν νὰ πονώ. Θὰ ἤθελα νὰ φύγω, ἀφοῦ δὲν μπορούσα νὰ τὴ διώξω ἀπὸ τὸ σπίτι μου. Μὰ τὰ μέλη μου μοῦ φαινότουσαν σάν παραλυμένα κι' ἦταν ἀδύνατο νὰ σαλέψω. Συχιά, ἕνας σὺνταμος λήθαργος μ' ἔκανε νὰ χάνω τὶς αἰσθήσεις.

Πόσο κουτοῦσε ὁ λήθαργος αὐτός: Ἄ! δὲν ἔξερο πόσες στιγμὲς... Ἀλίγη ὥρα βέβαια... Μὰ ὁ χρόνος εἶν' ἕνα πράγμα σχετικόν... Ἡ στιγμὲς ἀείζουν μόνο ἀναλόγως τῶν συναισθημάτων ποὺ κλείνουν... Κι' αὐτὲς ἡ στιγμὲς ἀείζαν ἡμέρες ὀλόκληρες.

Σιγὰ-σιγὰ, ἡ μοναξιά με θεράπευε. Τὰ μάτια μου δὲν ἀποστρεφόντουσαν πειὰ ἀπ' τ' ἀντικείμενα ποὺ πιστοποιοῦσαν ὅτι ἡ Μαρία-Τερέζα ἐξακολουθοῦσε νὰ βρισκεται μέσα στὸ σπίτι μου, ἀπὸ τὸ καπέλλο της, ἀπὸ τὰ γάντια της... Ἡ ἠχώ τῶν κινήσεών της δὲν ἔφτανε πειὰ ὡς ἐμένα, σάν ἕνας θόρυθος ἐνοχλητικός, μὰ σάν μιὰ μουσικὴ γνώριμη... Μοῦ μαρτυροῦσαν ὅτι δὲν ἦμου μόνος.

Ναί, μέσα σ' αὐτὴ τὴ γαλήνη ποὺ με πλημμύριζε τώρα, ἐνωῖθα μιὰ εὐχάριστὴ παρηγοριά, μὲ τὸ νὰ ἔξερω ὅτι μιὰ ἀνθρώπινη ψυχὴ βρισκόταν κοντὰ μου, ἡ ἴδια ποὺ μισοῦσα πρὸ ὀλίγου. Μέσα σ' αὐτὴ τὴν ψυχὴ ὑπῆρχε καθρεφτισμένη ἡ εἰκόνα μου καὶ μιὰ ἄλλη ψυχὴ, σ' αὐτὸ τὸν κόσμο, δὲν ἦταν τόσο γεμάτη ἀπὸ μῆνα.

Καὶ τότε σκεφτόμου πὸς ἦμου ἀχάριστος, συμπεριφερόμενος ἔτσι πρὸς τὴν Μαρία-Τερέζα. Μήπως τὸ σφάλμα δὲν βαρῶναι καὶ τοὺς δῶο μας; Καὶ ὁ οἶκος με πλημμύριζε καὶ μοῦ ἔφερνε δάκρυα στὰ μάτια, ἐνὼ συγχρότως ἔλεγα μέσα μου: «Θὰ σηκωθῶ... Θὰ πάω νὰ βρῶ τὴ Μαρία-Τερέζα, ποὺ με περιμένει». Ἄλλοιμονο! Ἡ ψυχὴ μου ἦταν πολὺ ἀδύνατη ἀκόμα γιὰ νὰ τὸ κάω αὐτό... Ἐμένα ἀκίνητος, ἀπορηρωμένος ὀλόκληρος ἀπὸ τὸ ψυχικὸ μου ὄνειρο, ὡς ὅτι οἱ ἔρωτινὴ μου ἔρχονταν ἡ ἴδια καὶ με σαλευοῦσε.

Ὡ! ποιά συμπίπτια μὲ κυριεῦε, καθὼς τὴν ἔβλεπα νὰ σαριάζεται μπροστὰ στὰ πόδια μου, σφίγγοντας τὰ χέρια μου μέσα στὰ χέριο της, μὲ τὸ πρόσωπό της κρυμμένο νῆαμεσα στὰ γόνατά μου... Δὲν ἔβλεπα ἀπὸ αὐτή, παρὰ τὸν γυρμένο τραχυλὸ της, ὀλόλευκο, ἀνάμεσα στὶς μαύρες μπούκλες, τοὺς στρογγυλομεγᾶλο ὄμους της, τὴν καυχήλη τῆς ράχης της καὶ ἔπειτα ἕνα λευκὸ κύμα ἀπὸ ὕφασμα σκοτεινῆς χρομῆς, τὸ φόρεμά της, χυμένο κυκλικὰ ἐπάνω στὸν τάπητα...

Ένος Έρωτευμένου

ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΩ

«Ενοιωθα το λαιμό της να πιέζω ρυθμικά τά γόνυτά μου και ουχιά, κάποιος από τους λυγμούς της αυτούς, διέσχισε το σώμα μου και έρχόταν να σούση μέσα στην ήχώ της δικής μου καρδιάς...

«Εται όπως ήταν έκει, πνευμένη, άφωνα και δακρυμεμένη, της συχωρούσα όλα υπέφερα γι' αυτήν.

Τέλος σηκώνονταν και κυταζόμαστέ μέσα στα μάτια. Τά δάκρυα μας στέγνωσαν άργά, άφηνοντες στα μάγουλά μας τά καφετιά σημάδια τους και μαζί μ' αυτά, φανόνταν να διαλύεται κι' ή μητρικιά μας, ή μάστιγα ινθαικιά μας των έρωθρών έραστών. Μαζύ είχαμε αντίκρισει τάς άδύσους... Συχνά, τότε, άλλαζαμε ένα φίλημα κι' αυτό τό φίλημα ήταν γλυκό.

Μόνο αυτές ή στιγμές της έπισημης θλίψως, πού ή άνάμνησι τους με μεθούσα κατόπιν σαν όπιο, συντέλεσαν, ώστε να δεθώ με τή Μαρία-Τερέζα τρία χρόνια.

Σ' αυτές τις στιγμές ή Μαρία-Τερέζα μου γύμωνα καιμιά φορά την ψυχή της με μιά ελικρινεία πού με τρώαζε. «Ετσι μου άμολόγησε κάποτε ότι δεν ήμουν ή πρώτα έραστής της, και πού διηγήθηκε την άμνημένη ιστορία τού άλλου έρωτός της, πού ήταν τόσο κοινή και την είχε άπογοητεύσει τόσο, ώστε, από ντροπή και πείρα, άφησε ή ίδια τό υέγγυό της να τά μαυρίσει όλα.

—Και δεν με σκοτώσε! έπρόσθεσε. Αυτό όμως έλπικα εγώ...

«Όχι, ό Έκτωρ δεν την είχε σκοτώσει. Είχε ρθή τότε στο σπίτι μας «τό Πλινύ, στη γιαγιά μου σχεδόν σαν τρελλός. Και ή άξια αυτή γυναίκα τον είχε συμβουλεύσει: «Πρέπει να τή συχωρήσεις». Και ή Έκτωρ άπόκουσε, γιατί αυτό ήθελε κι' ό ίδιος, σκεπάζοντας έτσι με τόνοια «γοιστικικός οίκτος» τό σκαλιά του προς τή Μαρία-Τερέζα. Η Μαρία-Τερέζα τό ήξερε αυτό. «Με περιφρονεί πάντοτε, έλεγε, δεν υ' αγαπά. Μονάχα μ' έπιθυμει και δεν μπορεί να κάνει χωρίς έμένα». Εγώ τής έθαα τό χέρι στο στόμα για να σταματήσω αυτά τά λόγια. «Την ίκέτευα να σωπάσει... Μά εκείνη εξακολούθησε, σπραγμαμένη δεν ξέρω από ποιά περιφρόνεια αυτειαρήσεισας... Άλλες φορές άκούμπούσε τό κεφάλι της στο στήθος μου και μου έλεγε: «Είμαι ένοχη, είμαι δυστυχισμένη. Μά τί σημασία έχει αυτό, άφου υ' αγαπάς... Εσύ, δεν υ' αγαπάς... Μά δεν θα μπορούσής να μ' έμπούσεις να σ' αγαπάω... Μπορεί να μ' άπατήσης, να με περιουρήσης, να με σκοτώσης... Σ' αγαπάω...» ή «Αν ήμωνα στην ήλικία σου... θα με παντρευόσουν ίσως, έ; Έσένα δεν θα σε πρόδιδά ποτέ... Φταίω εγώ πού είμαι δεκατέττε χρόνια μεγαλύτερή σου...»

Την έκύταα τότε και σκεφτόμην: «Με περνάει δεκατέττε χρόνια. Είπε λοιπόν σαράντα χρόνια... Άληθινά λοιπόν ό έρωσ κάνει τό θαύμα να την ξαναευνόηθω σύμφωνα με την έπιθυμία της, να την φέρνι στην ήλικία μου!...»

Αλλοίμονο! Η Μαρία-Τερέζα έλεγε την άλήθεια, όταν πρόφερε τά σκληρά αυτά λόγια: «Δέν υ' αγαπάς». Άκόμα κι' όταν ό πό τρυφερός οίκτος με προσέγγιζε σ' αυτήν, δεν την άγαπούσα. «Ενοιωθα μόνο γι' αυτήν ένα αίσθημα παθητικής εγνομούσης. Την εγνομούσα, γιατί άδνηούσε τή ζωή μου, γιατί είχε αναλάβει τή διεύθυνσι της βελήσως μου.

«Όσο βόσπηξε ό δεσμός μας, μου ήταν άφοσιωμένη σαν μητέρα. Διεύθυνε την πρωτοβουλία μου και μ' έκανε ό,τι άνειρευόνταν να με κάνει: «Εναν κοσμικό κύριο. Η Μαρία-Τερέζα, όπως είπα κι' άλλοτε, έβγαυε πολύ λίγο έξω. Πάραβιασε, για να με συναντά στους κοσμικούς κύκλους, τις πόρτες των σπιτιών πού της κρατούσαν κλειστές. Χάρισ σ' αυτήν, έπί τριάντα μίνες συνεχώς, έγινε ένας άπ' τους ανθρώπους έκείνους πού έχουν περιουσία και όνομα και τους όποιους ό ίδιοι άνθρωποι βλέπουν πνιτό, όπου πηγαινούν. Άπό τίς λέαχες στα σαλόνια, από τους ήπιδορούμους στα θέατρα, παντού έσερνα την άνια τής ψυχής μου, από την όποια τού κάκου προσπαθούσα να ξεφυγω. Οι άνδρες μ' άγαπούσαν πολύ λίγο, γιατί δεν ήξερα να κρύβω την περιφρόνησι μου για την άσκησι ζωής, πού έκανα μαζί τους. Η γυναίκες κατάλαβαν πως έχω στην ψυχή μιά άρρώστεια κρυφή, και πολλές άπ' αυτές, τό λέω, χωρίς περιφρόνεια, προσέφεθησαν να με παρηγοήσουν.

Είχα τουλάχιστον την άρετή να μείνω πιστός στην άμαρτία μου. Ημουν για τή Μαρία-Τερέζα ένας έραστής άμολόρατος.

Αυτή ή πιστότης μου προσέχτηκε και σχολιάστηκε: Γιατί, μολιτό ή έρωμένη κι' εγώ, κρύβαμε τον έρωτά μας, ό κόσμος τον μόντεψε και τον διέδωσε.

Μιά μέρα μάλιστα μου έτυχε ν' άκούσω να μιλάνε γι' αυτό τό ζήτημα μερικά κύριοι του καλού κόσμου, οι όποιοι δεν ήξεραν ότι ήμουν τόσο κοντά τους. Άφονκραζόμουν με προσοχή τή φριχτή αυτή συναμία, πού βούτζει άκόμα υτ' αυτού μου.

Οι συζητητά άρχισαν να ξεγυμνώνουν τή Μαρία-Τερέζα με λόγια άνεπιφύλακτα και ξεκάθαρα. Έκτιμούσαν τά έρωτικά της χάρισματα με φράσεις, πού μεταχειρίζονται οι άνθρωποι των σταυλώτ, προκειμένου να κρίνουν έν' άλλοιο. «Όσο για μένα, είπαν πως ήμουν ένας ευγενής νέος, μά κάπως μυστηριώδης και κλειστός. Κάποιος άνεφερε τότε διάφορα γεγονότα, πού άποδείκνυαν τό δεσμό μας. Είπε πως πήγαινα καθημερινώς τό μεγάλο Μυλεζέρ, πως ήμουν ό υπνώτερος φίλος του συζύγου, πως παρακολουθούσα τό άνδρόγιο στις έξοχές, πού πήγαιναν και παραθέριζαν και πως τέλος δεν είχα καιμιά άλλη έρωμένη. Τέλος μίλησαν για τον Έκτωρα και άναρατήθηκαν έν ήξερε την άλήθεια. Η συζητήσις σχετικώς ήταν άνυτοιμη, γιατί συμφώνησαν όλοι ότι δεν άγνούσε τίποτε κι' ότι έκλιε να μάτιό του, μη θέλοντας να ταραχθή, έπειδή ή ύγεια του ήταν πολύ λεπτή.

Αυτε τό τελευταίο χτύπημα μου έκανε τή μεγαλύτερη έντύπωσι. Κατέβαλα μιά δυνατή προσπάθεια, για να μη υπακούσω άνωσε τους συκοφάντες. Ό Έκτωρ—όπως φανταζόμουν τότε κι' όπως βεβαιώθηκα άργότερα—άγνούσε τά πάντα. Αν είχε στην άρχή μερικές άπισυχίες, αυτές σιγά-σιγά διαλύθησαν. Ποτέ ή υχέσεις μας δεν είχαν τόση ένκαρδιότητα, όση τώρα—κι' αυτό άκριφώς ήταν ή τιμωρία μου. Έξ άλλου, ή κατάσταση τού έπιδεινωότα καθημερινώς. Είχε την άθεραπευτή θλίψη των ανθρώπων, πού νοιώθουν πως έχουν υ' άθεραπευτή οργανική πάθησι και πού ή άρρώστεια τους αυτή τους άπασχολεί πάνω άπ' όλα.

Έκανα ό,τι μπορούσα για νά ξεαγοράσω με τίς περιποιήσεις μου και την άφοσίωσι μου τό κακό πού έκανα στην επιη. τού. Άγαπούσα τό σύζυγο τής έρωμένης μου κι' ήταν ό μόνος μου φίλος.

Αν μιά άπίστευτη τύφλωσι έμπόδιζε τον έξά-ελεφό μου να όποιασθή την άτίμωσι του, δεν μπορούσα ά το κρύφο ότι είχα την ψυχή μου πού φίλος.

γερμάτι μιά θλίψη τόσο σκληρή, όσο κι' ή άρρώστεια του. Έκείνος φαντάστηκε στην άρχή πως υπέφερα, γιατί ήμουν μόνος κι' έπειδή άνειρευόταν πάντοτε να με παντρέψω, μου έκανε τή γνωριμία της Κλάρας Έπιπλέτ, για την όποια μου είχε μιλήσει κι' άλλοτε. «Οτι είχε βγη από τό μοναστήρι, την έποχη πού έβθασα στο Παρισι. Ήταν δεκαεπτά χρόνων κι' είχαν άρχισει να την παρουσιάζουν με περιωρισμένους οικογενειακούς συγκεντρώσεις. Έκταε, άν όχι στην καρδιά μου, τουλάχιστον στα μάτια μου και στο πνεύμα μου, μιά έντύπωσι, πού δεν έβασε άκόμα—θα γαράξω εδώ τό πορτραίτο της εκ μνήμης. Τό άνάστημά της, λίγο ψηλότερο από τό συνηθισμένο, θύμιζε ένα δενδρύλλιο εύρωστο, μα λεπτό κι' εύκίνητο. Τό κεφάλι της ήταν μικρό και τό ύψοςσάσε ένας λαυτός λιγερός και μακρός. Διατηρούσε την παιδική λευκότητα της έπιδερμίδως της και τό μαλλιά της ήσαν σγουρά. Μάτια γαλάζια, άπιστέυτα διαυγή, φώτιζαν τό πρόσωπό της. Η κόρης της σάλευαν σπαυίως μέσα υτις κόγχες τους, βινοντας στό βλέμμα της μιά χαρά άδύγκρητη. Δεν είδα κανένα να μένη άδιάφορος στο μαγνητισμό αυτού του βλέμματος.

Βέβαια, ή καρδιά μιας νέας κοπέλλας είν' ένα βιβλίο κλειμένο μ' έφτά σφραγιδες. Δεν μπόρεσα ποτέ να διαβάσω μέσα στην καρδιά της Κλάρας Έπιπλέτ, γιατί δεν είχα άλλαξι μεζύ της, παρά μερικά άσημαντα λόγια. Μά, χωρίς να έχουμε έμπιστευθή ό ένας στον άλλο τίποτε, όσάκις συναντιόμαστε, νοιώθαμε κάποια ευχαρίστησι... Η είκόνα αυτού τού παιδιού, πού δεν τό άγάπησα ποτέ, πού μ' αγάπησε ίσως και πού θα μου έβιβε ίσως την εύτυχία άν την παντρευόμουν, μου φανόνταν σ' αυτό τό σκοτεινό παρελθόν σαν μιά λάμψη!

(Άκολουθεί)

